

– KÖNYVISMERTETÉS –

BENKE J. – FABÓ T. (szerk.): *A puro pura defluit aqua. Ünnepi tanulmányok Nochta Tibor professzor 60. születésnapja tiszteletére*
Pécs, PTE ÁJK, 2018. 256. ISBN 978-963-429-289-0

Nochta Tibort, a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar habilitált egyetemi tanárát, a Polgári Jogi Tanszék tanszékvezetőjét 2018 júliusában betöltött 60. születésnapja alkalmából tanulmánykötettel lepték meg kollégái, barátai, tisztelői.

Az ünnepi kötet átadása a III. Pécsi Magánjogi Szimpózium keretében történt a Jubiláns – és a be nem avatott vendégek – meglepetésére. A kötet, címe: *A puro pura defluit aqua*, vagyis: „Tiszta forrásból tiszta víz folyik”. A közelebbről meg nem jellelhető forrásból származó antik bölcsesség – *Rotterdami Erasmus* „Adagia” című műve szerint – a Kr.e. VI. században a nyugat-attikai Megarában élt *Theognis* egyik elégiájára vezethető vissza. A mű a címe és a csobogó forrásvizet ábrázoló borítója alapján akár regény vagy más szépirodalmi mű is lehetne. Ez a szerkesztők jó ízlése mellett az Ünnepelt köztiszteletnek örvendő, jóakarató személyiségéről is árulkodik, melyet a szinte valamennyi tanulmányhoz hozzáfűzött, meleg hangú köszöntések is alátámasztanak.

A 256 oldal terjedelmű kötet szerkesztői: *Benke József*, habilitált egyetemi docens és *Fabó Tibor*, egyetemi adjunktus. A 22 tanulmányt magába foglaló tanulmánykötetet „Ajánlás”¹ és az ünnepi kötetekben megszokott „Pályatársi laudáció”² nyitja meg, és az Ünnepelt publikációinak jegyzéke³ zárja.

E recenzióban, az „ajándékként felajánlott” művek, a közel kéttucat tanulmány „felkonferálására” tennék kísérletet kifejezve tiszteletemet és köszönetet mondva a szerzőknek értékes tanulmányaikért és a szerkesztőknek a szervezés és megvalósítás áldozatos munkájáért.

Barta Judit: Személyes közreműködés a gazdasági társaságban című tanulmányában először a kérdés szabályozástörténetének elemzésére vállalkozik, majd – a Ptk. tükrében – kitér a munkaviszony és a személyes közreműködés elhatárolására, a személyes közreműködés és a vezető tisztségviselői jogállás társadalombiztosítási vonatkozása-ira, végül a személyes közreműködés során okozott kár megtérítésének kérdését vizsgálja. Amellett érvvel, hogy a személyes közreműködés élő és szükséges intézménye a társasági jognak, gyökerei a társaságok első szabályozásáig nyúlnak vissza. Elemzi

¹ BENKE József; ld. i. m. 7–8.

² FABÓ Tibor; ld. i. m. 9–10.

³ Összeállította: BENKE József; ld. i. m. 249–255.

a tag/részvényes személyes közreműködésének esetét, majd külön kitért arra az esetre is, amikor ez díjazás ellenében történik.

Barzó Tímea: A vérellátással összefüggésben felmerülő kártalanítási kérdésekről szóló írásában vizsgálja a vérkészítmény felhasználásával összefüggésben keletkező kárigényt és vérellátással felmerülő káresemények miatti kártalanítás közös szabályait. Felhívja a figyelmet arra, hogy az állami kártalanítás fontos feltétele, hogy a károsodás a szakmai szabályoknak megfelelően végzett vértranszfúzió folytán következék be. Kiemeli, hogy a teljes kártérítés elve alapján a szakmai szabályszegést elkövető egészségügyi szolgáltatóval szemben az ide vonatkozó polgári jogi szabályok alapján nemcsak a károsult, illetve az általa eltartott hozzátartozók érvényesíthetnek kártérítési és sérelemdíj iránti igényt, hanem a súlyos egészségkárosodást elszenvedő személy más hozzátartozói is.

Benke József: A szolgáltatások eredeti vagy utólagos értékaránytalanságának irrelevanciája és a szerződéses kockázatvállalás kapcsolata az osztrák és a louisianai magánjogban című tanulmányában a szolgáltatás és ellenszolgáltatás értékarányossága kérdésének vizsgálata után elemzi azokat az eseteket, amikor az érvénytelenség és a szerződészegés jogkövetkezményei mint az eredeti és az utólagos értékaránytalanság orvoslására igénybe vehető eszközök akár a törvény rendelése folytán, akár a felek akaratából kizártak. Ezután a szavatosság és a *laesio enormis* miatti megtámadás törvényi és ügyleti kizárásának, valamint a fokozott kockázattal járó szerződések (reményvétel és szerencseszerződések) szabályozása kapcsolódási pontjait vizsgálja az osztrák magánjogban, ill. az osztrák felsőbbírószági gyakorlatban. Az írás utolsó fejezete rövid összehasonlító jogi elemzést tartalmaz a téma osztrák és louisianai felsőbbírószági gyakorlatáról. E sajátos komparatistikai vizsgálatnak az ad létjogosultságot, hogy jól-lehet Ausztria és Louisiana Állam magánjogi szabályozása rendkívül hasonló, mégis, a felsőbbírószági gyakorlat több kérdésben is diametris ellentéteket mutat.

Bércesi Zoltán: Új dimenzióban az üzleti titok jogi oltalma c. írásában bemutatja az üzleti titokvédelem hazai jogtörténeti ívét, és körbejárja az új Ptk. által generált dogmatikai vitákat. Úgy látja, hogy az új kódex szabályozási koncepciója jelentős lépés egy korszerű és hatékony üzlettitok-védelem felé, amelyet nem csupán a jogharmonizációs kötelezettség teljesítésének szükségessége indokol. Megválaszolando kérdésnek tekinti az új szankciótípusok gyakorlati integrálását és funkcionálását, a kevésbé egyértelműen meghatározott kivételek kereteinek mikénti kristályosodását, az eljárásjogi garanciák érvényesülését. Kiemeli, a „finomhangolás”, ami a korszerű jogszabályi bázison is mindenkor szükséges, a bírói gyakorlat feladata.

Bujtár Zsolt: A kriptovaluta ökoszisztéma szabályozási kihívásai című tanulmánya bevezetőjében feltárja, hogy a kriptoeszközök milyen szabályozási kihívásokat támasztanak. Az olvasó közérthető módon ízelítőt kaphat a kriptovaluták és a kriptóérmék működési mechanizmusáról, ill. az elsődleges nyilvános kriptóérme-kibocsátásról. A szerző véleménye szerint, nagy jogalkotói feladat egy eddig ismeretlen technológiára (blokklánc) épülő kereskedelmi gyakorlatra egyszerre megfelelően rugalmas és a tőkepiac transzparens működését biztosító jogszabályi környezetet biztosítani. Álláspontja szerint a kisbefektetők védelme és a tőkepiaci átláthatóság biztosítása miatt akár egy szűkebb szabályozás bevezetése is hasznos és szükséges a piaci szereplők számára, amely a kriptó ökoszisztéma hosszú távú tőkepiaci érdeke is.

Csécsey György: *The Legal Regulation of Franchise in Hungary* című, angol nyelvű tanulmányában a jogbérleti szerződések hazai szabályozásába ad bepillantást. Írásában rávilágít arra, hogy a franchise fogalmát illetően más-más interpretációk terjedtek el az USA-ban és Európában, a jogi és a gazdasági környezetben, illetve a magánjogi és a kereskedelmi jogi terminológiában. A meghatározások közül kiemeli az EGK 4087/89 rendeletét, a Nemzetközi Franchise Szövetséget, az Európai Etikai Kódex és a Haraszti Mihály, franchise-szakértő által kidolgozott definíciókat, amelyek egybehangzóan hangsúlyozzák a szerződéstípus lényeges tartalmi elemeit, amelyek a hatályos szabályozásban is visszacsengenek. Megállapítja, hogy a piaci mechanizmusok működése révén hazánkban is elterjedt a szerződésre a jogalkotó is kiemelt figyelmet fordított a Ptk. kidolgozásakor, amely a kívánt mértékben rendezi a felek jogait és kötelezettségeit.

Csehi Zoltán: *A dematerializált értékpapír nemzetközi magánjogi szabályozása* című tanulmányában hangsúlyozza, hogy az egy rendkívül gyorsan változó technikai környezet közeli múltjának jogi eredményeit mutatja be csupán, amelynek változékonyságát a szabályozás tárgya, a dematerializált értékpapír gazdasági-jogi tulajdonosai folytán már eleve magában hordja. Írása első két szakasza segítségével, az olvasó egyrészt ráhangolódhat az értékpapírok világára, másrészt információkat kaphat a dematerializált értékpapír jellemzőiről, annak jogi meghatározásáról. A szerző ezt követően helyezi a dematerializált értékpapírt nemzetközi relációba és vizsgálja annak különböző aspektusait. Úgy véli, az UNIDROIT Egyezmény és a Hágai Értékpapír Egyezmény több éves és rendkívül alapos előkészítői munkái és megoldásai egyértelműen arra mutatnak, hogy a klasszikus dologi jogi kapcsoló szabályok, a *lex rei sitae* és a *lex cartae sitae* nem képesek megfelelő szabályokat adni a dematerializált értékpapír-kereskedelem nemzetközi magánjogi kihívásaira.

Fabó Tibor: *Kísérlet a föld öröklésével kapcsolatos jogalkotás által felvetett, egyes öröklési jogi vonatkozású kérdések megválaszolására* című tanulmányában amellelt érvel, hogy az öröklési képesség nem az általános polgári jogi jogképességnek, hanem az örökös szerzőképességének megfeleltethető kategória, melynek konkrét tartalmát a Ptk.-ban szereplő kiesési okok vagy a külön törvényben meghatározott, kiesést eredményező körülmények adják meg. Szükségtelennek tartja az Fftv. Alkotmánybíróság által már megsemmisített, de a Hetv.-ben még megmaradt – a Szerző által – fikciónak vélt érvénytelenségi szabályozását, mert ez a „mimikri-érvénytelenség” valójában a kiesés joghatását idézi elő, amennyiben a szerzőképességgel nem rendelkező nevezett örökös a föld öröklése szempontjából figyelmen kívül kell hagyni. Alátámasztani kívánt tézise, hogy a mezőgazdasági igazgatási szerv „hatósági jóváhagyás”-nak nevezett aktusa az öröklés *ipso iure* rendjében rendszeridegen, zavaró megoldás. A végintézkedési szabadságot az Alaptörvényben megfogalmazott örökléshez való jog alkotmánybírói értelmezésével összevetve arra a következtetésre jut, hogy az Fftv. nyilvánvalóan „sérti” mind az örökös aktív, mind a nevezett örökös passzív öröklési jogát, melyek alkotmánybírói kontroll alá eső módon korlátozhatók.

Fazekas Judit: *„Cumul ou non-cumul?” Avagy a felelősségi igények kumulációjának tilalma az új polgári törvénykönyvben* című tanulmánya egyfelől az ún. *non-cumul* elv gyökereit, a francia magánjogi felelősségi rendszerben betöltött szerepét, a magyar szabályozás sajátosságait mutatja be, és kísérletet tesz az igénykumulációs tilalomból következő gyakorlati problémák feltérképezésére. Meglátása szerint, a kontraktuális és

deliktuális felelősség új duális rendje a szerződési kockázatok arányosabb elosztását eredményező előnyök mellett bizonyosan számos értelmezési, elhatárolási nehézséggel is együtt fog járni, és csak a joggyakorlat évek múltán esedékes átfogó elemzése után lehet értékelni az objektív kontraktuális kárfelelősség tényleges hatásait. Gyakorlatilag ugyanez érvényes *non-cumul* elv tekintetében is. A joggyakorlat fogja igazolni vagy cáfolni a magyar polgári jogban eddig gyökértelen *non-cumul* elv létjogosultságát.

Ferencz Barnabás: Az aranyrészvényekről magyar és európai nézőpontból című tanulmányában a témaválasztás aktualitását indokolja, majd egy rövid gazdaságtörténeti kitekintést ad a jogintézmény kialakulásáról, annak fogalmáról. Kiemeli, az aranyrészvény jogintézménye egyáltalán nem tűnt el a magyar jogrendszerből 2007-ben. Bár az állam számára szavazats többséget biztosító részvényfajtákra vonatkozó szabályokat hatályon kívül helyezték, azonban az aranyrészvény kategóriájába tartozó nagyon fontos állami privilégiumok továbbiakban is megmaradtak és az Európai Bíróság gyakorlata alapján megállapítható, hogy az aranyrészvény nem szükségszerűen ütközik az Európai Unió jogába.

Görög Márta: „Homokszemek” az egyetemi tudás hasznosításának jogi gépezetében című tanulmányában az elmúlt években jelentkező struktúraváltást járja körbe, melynek lényege a tudomány eredményeinek közvetlenül becsatornázása az ún. tudásalapú gazdaságba, amelyben az egyetemek kiemelkedő szerepet játszanak. A tudás a vállalkozások számára versenyelőnyt jelent. Az innováció és növekedés szempontjából a felsőoktatási intézmények, vállalkozások és kormányzat közötti interakció (Triple Helix Model) képezi a kulcsot a tudásalapú gazdasághoz. Írásában Burton Clark, amerikai felsőoktatás-kutató „vállalkozó egyetem” c. kutatásával kapcsolatos főbb következtetéseit is bemutatja, majd elemzi a szakirodalomban az egyetemi kutatási eredmények szabadalmaztatásának hatékony és dinamikus katalizátoraként aposztrofált ún. Bayh–Dole Act-et.

Gyöngyösiné Antók Éva: A felszámoló ellen indított kártérítési per című írásából betekintést nyerünk a felszámoló felelősségével kapcsolatos perek jelenlegi gyakorlatába. Véleménye szerint a felszámolóval szembeni perindítások viszonylag alacsony számának oka a bizonyítási nehézségekben keresendő, de ennek feltárása további vizsgálatot és kutatást igényel. Jogszabályi rendelkezés hiányában egyelőre a joggyakorlatra vár annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy a felszámoló felelőssége a Ptk. alapján kontraktuális vagy deliktuális felelősség-e. Kiemeli, hogy nem kerülhető meg az a kérdés sem, hogy miként kell a felszámoló felelősségéről dönteni abban az esetben, ha az adós képviseletében tesz jognyilatkozatot.

Harci-Kovács Kolos: Egységesített kereskedelmi választottbíráskodási rendszer az OHADA-térségben című tanulmányából az 1995-ben hatályba lépett, az afrikai üzleti jog harmonizálását célul tűző nemzetközi szervezetről, az Organisation pour l’Harmonisation en Afrique du Droit des Affaires-ről (OHADA) és intézményrendszeréről kapunk áttekintést. A tanulmány célja az, hogy kiemelje azokat a szabályokat, melyek az OHADA-térség választottbíráskodási rendszerét nemzetközi összehasonlításban egyedivé teszik. Tanulmánya utolsó fejezetében az OHADA-térség és a külföldi választottbíráskodási ítéletek elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1958. évi New Yorki Egyezmény kapcsolódási pontjait vizsgálja.

Harmathy Attila: A polgári jog határainról című tanulmányában arra a kérdésre keresi – bevalottan csak jelzésszerűen – a választ, hogy a polgári jognak a más jogágakkal vegyesen szabályozott területein meddig lehet a polgári jog szerepéről beszélni. Írásában – többek között – kitér a magánjog és a közjog elhatárolására, a „szakjogok” nagyarányú fejlődésére, a polgári jog és a közigazgatási jog elemeinek vegyülésére, s e kérdések határon átvelő vonatkozásait is elemzi. Véleménye szerint fontos, hogy a vegyes természetű vagy a polgári jog hagyományos központi területeihez viszonyítva a „szegélyen” található jogviszonyok kérdéseivel foglalkozzunk, hiszen azok társadalmi, gazdasági jelentősége sokszor igen nagy (pl. az állam szerződése, a koncesszió, a közbeszerzés, az állami tulajdon, a kezelői jog, a közüzemi szerződés és a közmű privatizációja).

Kecskés András: Az aktivista fedezeti alapok tulajdonosi joggyakorlásának anomáliái című írásának fő megállapítása, hogy az aktivista fedezeti alapok a befektetési elképzeléseik megvalósítása érdekében tevékenyen részt kívánnak venni a céltársaság irányításában, ehhez pedig valamennyi lehetséges taktikai eszközt – a közvetlen megkereséstől kezdve a vezetés eltávolításáig – be is vetnek. A tanulmány tisztázza az aktivista befektető fogalmát, meghatározza a fedezeti alapok tevékenységét, ill. vizsgálja az aktivista fedezeti alapok befektetési stratégiáit és azok megvalósításának egyes szakaszait. Hangsúlyt fektet az európai és egyesült államokbeli jogi környezet és gazdasági viszonyok közötti jelentős eltérésekből adódó anomáliákra.

Kecskés László: Összehasonlító polgári jogi kérdésekről című tanulmánya a jogi komparatiztika módszertana által újra és újra felvetett kérdéseket érint. A jogösszehasonlítás eszmetörténeti oldalát vizsgálja, ennek során H. S. Maine „Ancient Law” című művét, majd a német gondolkodást vizsgálja. Ezt követően a jogösszehasonlítás fejlődésének szakaszait mutatja be a XIX. századtól kezdődően. Hangsúlyozza, hogy a jogi etnológia mint a jog összehasonlító tudományának első önálló megjelenési formája alapvetően elméleti célokat szolgált. Kiemeli, hogy az összehasonlító jog fejlődésében manapság két vonal különíthető el: a „jogalkotási összehasonlító jog” és a „tudományos, avagy elméleti összehasonlító jog”. Álláspontja szerint a német BGB-nél régebbi polgári jogi kódexek azért nem hasznosították kellően a jogösszehasonlítás eredményeit, mert azok inkább a természetjogi gondolkodáson alapultak. A tudományos összehasonlító jog fejlődése szerinte azért szaggatottabb, mert kialakulását a jogi partikularizmus gátolta.

Kovács Ildikó: „Wrongful Trading” magyar módra című tanulmányában, a jogintézmény hazai megvalósulási formáit elemezte. Kiemeli, hogy a 2006 júliusában hatályba lépett szabály alapján a vezető tisztségviselőknek a hitelezők érdekét előnyben kell részesíteniük a társaság tagjainak érdekeivel szemben, ha a társaságot fizetéseképtelenségi helyzet fenyegeti. A Cstv. 33/A. §-a a helytállási kötelezettség, a kettős keresetindítás, illetve a „res iudicata” kérdésein kívül is nagyszámú gyakorlati problémát vetett fel, amelybe a szerző részletes betekintést nyújt. Ezek alapján megállapítja, hogy a Cstv. 33/A. §-a által meghatározott jogintézmény nem felel meg a jogalkotási törvénynek. Véleménye szerint a 2017. évi Cstv.-módosítások sem tisztázták a tanulmányban felvetett problémát, hanem még több megválaszolandó kérdést generáltak.

Miskolczy Bodnár Péter: Helytállás a társaság tartozásáért című tanulmánya a társasági jog területén kívánja áttekinteni azokat a helyzeteket, amikor valaki nem sa-

ját magatartása folytán válik kötelezetté. Az új Ptk. egyes fogalmi következetlenségei okán a tanulmány olyan alapvető fogalmak differenciálásával indul, mint fizetési kötelezettség és kártérítés, helytállás és felelősség. A helytállás alkalmazása álláspontja szerint racionális alapokon nyugszik, dogmatikailag helyes irányba visz, egyszerűsíti a jogalkalmazást. A társaság tartozásaiért való helytállás elemzését követően a társasági vagyontól kielégítetlen hitelezői követelésekért való helytállás eseteit elemzi: helytállás olyan előtársaság tartozásáért, amelynek bejegyzési kérelmét elutasították; a társaság átalakulási időszakában beálló helytállás; a felfüggesztés alatt álló tag fizetési kötelezettsége; a társaság megszűnéséhez kapcsolódó helytállás. Vizsgálja végül a Ptk. személyjogi könyvében felmerülő azon eseteket, amikor a „kötelezettség”, a „felelősség” és a „helytállás” kifejezések alkalmazása következetlen.

Mohai Máté: A társasági részesezés roszhiszemű átruházása miatti helytállási kötelezettségről című tanulmánya szerint a cégben fennálló vagyoni hányadát roszhiszeműen átruházó személy helytállási kötelezettségének megállapítása érdekében a Ctv., valamint a Cstv. kettő, egymással rokon természetű, helytállási kötelezettséget szabályozó alakzatot tartalmaz. Bemutatja a tag helytállási kötelezettségét, kiemeli, hogy nem felelősségről van szó, így marasztalása sem csak a felróható magatartásával okozati összefüggésben keletkező károokra terjed ki. A törvényhozó az egyik alakzatot a Ctv. kényszerítési eljárásra vonatkozó szabályai közé, míg a másikat a Cstv. felszámolási eljárásra irányadó rendelkezései közé iktatta be: kérdés, azok megszővegezése megfelel-e a jogalkotó céljának és illeszkedik-e a társasági jog rendszerébe. A Ctv. és a Cstv. bemutatott rendelkezései a Szerző szerint túlságosan szigorúak.

Papp Tekla: A timeshare és a timesharing-szerződés című tanulmányában elsőként a *timeshare* eredetével foglalkozik, s azon elméleti munkák állításait foglalja össze, amelyek először tértek ki a *timeshare*-szisztéma kérdésére. Vizsgálja a szerződéstípus nemzetközi gazdasági életben betöltött jelentős szerepét, és e körben számos hazai és külföldi példát, statisztikai adatot elemez. Az intézmény rugalmasságát a *timeshare*-rendszerben megszerzett üdülési jog hasznosíthatóságán keresztül mutatja be. A kontinens három, nemzetközi szóhasználat által elterjedt jogi változatát ismerteti, majd ütközteti egymással a 141/2011. (VII. 21.) Korm. rendelet, a 2008/122/EK irányelv és a magyar gyakorlatban meghonosodott *timesharing*-szerződés fogalmát. Álláspontja szerint a *timesharing*-szerződés által lefedett jogviszony dologi jogi és polgári jogi, ill. társasági elemeket is magában hordozó, sajátos használati kötelem.

Tamás Lajos: A vízkártételek polgári jogi kérdései címmel írt tanulmányában a 2013 tavaszán bekövetkező belvízi víztöbbletből származó pusztításra reflektál, és a vízkáros jogszabályi környezetét mutatja be, vázolja a prevenció és a reparáció jogalkalmazási problémáit. Elemzi a vizekkel és vízi létesítményekkel összefüggő tevékenység során érintett ingatlanok és azok tulajdonosának, használójának jogi helyzetét párhuzamba állítva a földtörvény és a Ptk. ide vonatkozó szabályait. Véleménye szerint a védett értékekre, a védekezés módjára, a tulajdonjog korlátozását eredményező túrési kötelezettségre, ill. az állam- és jogi személyek feladataira, jogaira és kötelezettségeire, végül a preventív szabályok speciális jellegére figyelemmel célszerű lenne további felelősségi típusként a vízkárookra vonatkozó szabályokat is beépíteni a kódexbe.

Vékás Lajos: Az elévülés néhány kérdéséről című tanulmányában elsőként az elévülés szabályozásának rendszertani változásaival foglalkozik, majd az öröklési jogban szabályozott kötelmi jogi igényeket állítja vizsgálódása középpontjába, majd a személyiségi és a személyhez fűződő jogok megsértéséből származó szankciók érvényesítéséről értekezik. Felveti többek között azt, hogy milyen hosszú elévülési idő kikötése minősül az elévülési idő oly mérvű meghosszabbításának, hogy az már az elévülés kizárásával lesz egyenlő hatású. Az, hogy a Ptk. az írásbeli felszólítást tudatosan kihagyta az elévülést megszakító jogi tények közül, annyit jelent, hogy a törvényhozó – az elévülés funkciójának lehető védelme érdekében – ezt a lehetőséget nem vette fel az ajánlott, a felek ellenkező megállapodása hiányában érvényesülő diszpozitív szabályok közé, de semmiképpen sem jelenti azt, hogy meg akarta tiltani a feleknek az ilyen értelmű megegyezést. Ha a felek a szerződést nem általános szerződési feltételekkel kötik, a Ptk. alapvető rendelkezései, mindenekelőtt a jóhiszeműség és tisztesség elve állítanak korlátot az elévülést megszakító jogi tények felek által történő indokolatlan szaporításának.

A fentieket összegezve megállapítható, hogy a tartalmában igen sokszínű kötet akár a jogászság, akár a széles értelemben vett magánjog iránt érdeklődő laikusok számára nyújthat értékes, érdekes információkat. Ekként minden biztonnal méltó Nochta professzor oktatói-kutatói munkásságához is. Kedves Professzor Úr, Isten éltesse sokáig! Köszönjük azt a sok jót, amit sokunkért tett, s kérjük a Teremtőt, hogy még oly sok jót tehessen!

BORBÁS Eszter
PhD-hallgató (PTE ÁJK)